

[Trier.]

denne Virksomhed er fortrinlig, og den anden er umulig i alle Retninger. Jeg spørger: Er det fra et rent Retfærdighedssynspunkt rimeligt, at den Arbejdsgiver, der har alt i Orden, der gennemfører, saa vidt det er muligt, forebyggende Foranstaltninger, skal betale for den uordentlige Arbejdsgiver?

Det Arbejde, der her altsaa er Tale om, at Forsikringssselskaberne skal være behjælpelige med, er gennem deres Præmieansættelse at virke stærkt ulykkeforebyggende, og efter de Erfaringer, man har fra Udlandet, vil det virke stærkt. Af denne Grund hilser jeg Forsikringsordningen — jeg skal senere komme tilbage til i øvrigt at omtale den — med stor Glæde.

Den højtærede Socialminister har ogsaa paa et andet Punkt tænkt paa Ulykkeforebyggelsen, og det er ved en ganske lille Ændring i § 3, 2det Stykke, nemlig i Bestemmelsen om de Ulykkestilfælde, der er bevirket ved, at en Arbejder har udvist grov Uagtsomhed, har tilsidesat reglementariske Bestemmelser, som er holdt tilbørligt i Kraft, eller ved Beruselse.

Dér har Regelen hidtil været den, at i disse Tilfælde kunde Arbejderforsikrings-Raadet nedsætte Erstatningen. Naturligvis er denne Bestemmelse indført, ikke for at være ond mod vedkommende Arbejder, men for at virke forebyggende ved paa Forhaand at sige: Du skal være forsigtig, naar du arbejder i Værkstedet, og du kan risikere, hvis du ikke er forsigtig, at din Erstatning nedsættes eller helt bortfalder. Den Ændring, den højtærede Socialminister, altsaa af forebyggende Grunde, har foreslaaet, er, at „kan Erstatningen nedsættes“, som der hidtil stod, ændres til „skal Erstatningen nedsættes“.

Jeg takker ham, fordi han paa dette Punkt har haft det forebyggende Hensyn for Øje; men jeg rejser ganske vist Tvivl om, hvorvidt vi bør gaa den Vej. Nutidens industrielle Forhold er saadanne, at naar Arbejderne skal udføre deres Arbejde paa rette Maade, kommer de Gang paa Gang til at udvise meget stor Uforsigtighed.

Maa jeg minde om det, der skete i sin Tid i Wien, hvor Arbejderne ved Jernbanevæsenet besluttede at rette sig efter alle de Sikkerhedsforanstaltninger, der var givet med Hensyn til Jernbanedriften. De gjorde det, og Resultatet var, at de standsede hele Jernbanedriften. Det samme gælder ikke i Almindelighed for Industrien, men det er lige saa sikkert, at der er mange Slags Arbejde, ved hvis Udførelse man maa udvise, hvad man ved en objektiv Bedømmelse

vilde stemple som grov Uagtsomhed, og som dog af Arbejderen udføres, ikke i egen Interesse, men i Virksomhedens, i Tjenestens Interesse.

Grov Uagtsomhed er et meget vagt Begreb, og det har været diskuteret, lige siden Loven af 1898 blev til. Jeg erindrer fra den Gang, at det fra Industriens Side, ikke mindst af Wulff, der vist den Gang var Sekretær i Industriforeningen, blev skarpt pointeret, at det var de dygtigste Arbejdere, der hyppigst begik grov Uagtsomhed. Nu begaas der hyppigt grov Uagtsomhed, der lægges Remme paa, medens Maskinen gaar, der smøres, medens Maskinen gaar, o. s. v., og hvis man ikke begik den grove Uagtsomhed, vilde Maskineriet Gang paa Gang gaa i Staa.

Jeg siger derfor, at hvis vi vedtager Bestemmelsen om, at grov Uagtsomhed skal bevirke Nedsættelse af Erstatningen, vil Følgen meget nemt blive, at den saglige Domstol, Arbejderforsikrings-Raadet, gaar den Vej, den gik i Tiden efter 1908: saa godt som aldrig at konstatere grov Uagtsomhed, fordi den saa, at Ulykken var sket i Arbejdets Interesse, i Tjenesteiver. Efter Loven af 1898 bortfaldt Erstatning helt i Tilfælde af grov Uagtsomhed.

Det, jeg synes skulde rammes — dér er jeg enig med den højtærede Minister —, er alle de groft uagtsomme Handlinger, der ikke er udført i Tjenestens Interesse, men jeg tror, det vilde være betænkeligt — og jeg tror ogsaa, at Industrien vilde være betænkelig derved — at gaa saa vidt, at man sagde, at alle Tilfælde af grov Uagtsomhed skal straffes.

Der er en Grund endnu, hvorfor jeg mener, at den lille Rettelse fra „kan“ til „skal“ er noget betænkelig, og det er, at en tilsvarende Rettelse ikke er foretaget i § 4 vedrørende Arbejdsgiverens Ansvar. Bestemmelsen om Arbejdsgiverens Ansvar er jo den, at naar en Mand har stillet Krav efter Ulykkesforsikringsloven, kan han ikke efter Lovgivningens almindelige Regler rejse Erstatningsansvar mod Arbejdsgiveren for retsstridig Skadetilføjelse, medmindre Raadet finder, at dér er Føje dertil, og der er saa sikkert umaadelig mange Tilfælde, hvor Ulykkesforsikringen dækker ikke alene den hændelige Skade, men den retsstridige Skadetilføjelse fra Arbejdsgiverens Side.

Maa jeg nævne et Par Tal fra en Undersøgelse, der for nylig er foretaget indenfor Fabrikdirektoratet vedrørende de forskellige Landbrugsmaskiner — jeg nævner kun Tallene for een Maskines Vedkommende, Hakkelsemaskinen.